

մենքը, ուսկից ես միշտ խորշումն զգացեր եմ՝ հասարակապետական զգացմամբ , ընդհակառակն՝ խոնարհութեան , համա-տուութեան , ճշմարտասիրութեան կամ ուրիշ որ և իցէ առաքինութեան աղբիւրէ մը կը բխի, որպէս զի ես ալ սիրեմ զայն և հետեւաբար գործադրելու համոզուիմ:

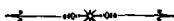
« Գուցէ ազգերնու վրայ ունեցած սիրովդ՝ փափաքիս անմեղադիր ընել Հայերս, ըսելով՝ որ այդ վատ սովորութիւնը մեր ազգին բնիկ կամ սեփական պակասութիւն մը չէ, այլ մենք փոխ առեր ենք զայն մեզի հարեւան և կամ բնակակից ազգերէ և կամ եւրոպացիներէն — Բայց պիտի հարցընեմ ես ալ՝ թէ ուրեմն մենք օտար ազգաց աղբիւններուն մէջէն կրկտա-ըաղնե՞ր պիտի ըլլանք միշտ, և անոնց լաւութիւնները մէկդի ձգելով՝ պակասութիւններն պիտի ժողովենք ու մեզի սեփակա-նենք, մեր Նախնեաց բարեխաւութիւններէն

հրաժարելով... Կը փափաքեմ այս գրած-ներուս մասին լսել ուրեմն քու կարծիքդ և համոզմունքդ »:

Նախկին դասընկերիս այս խօսքերուն բոլորովին համամիտ ըլլալուս իբր նշան՝ կը դնեմ հոս ես ալ անոնց ներքեւ իմ ստորագրութիւնս , իբրեւ վերջաբան մը մինչեւ հիմայ գրածներուն՝ փափաք յայտ-նելով , որ անհետացուէր ազգերնու միջէն այդ խորիստ մեկը: Եւ երանի թէ ազ-գային ամէն մէկ անձն՝ ջանար այնքան բարի բաներ գործադրել, որ այդ գործերն աղաղակէին՝ թէ « Մենք՝ այս ինչ համեստ եսին բազմաւոր արդիւնքն ենք », և ոչ թէ ընդհակառակն խեղճուկրակ գործ մը հեծեծէր՝ թէ « Ես՝ այս ինչ պոռոտախօս մեկրին մենաւոր զածածն եմ՝ գործ ըսուե-լու ալ անարժան »:

Հ. Ա. ՏԻՐԱՅԵԱՆ

ԵՐԵՎԱՆԻ ԶԿՆԻ ՀԱԿԱՏԱՄԱՐՏԻ

Որպէս ծով ակտուստան ընդդէմ ափանցն կարծրակուռ,
Խուժեցին միանամուռ ի կտորածն անագին.

Իզգրկեալք եւ ոգեսպառք, եւ ի ռմբացն հերձոտեալք,
Թանձրակուռն յորձանօք՝ լի ամեհի մըռնչումք:

Ֆաղթակամք, յաղթամարտալք, հեծելազուռք, հետեւակք,
Տես, իբր անա տըժգունեալք, դրժնէտեսիլք, անշշուռք,
Իւրունք խրպիտալ, պիլկ ատամակք, խեղ եւ խոժոռ ակամորտք,
Կամ դիտապատ հազարաւորք ի գոգ մակուն մուգին:

Եւ անդուստ, ի միջոյ սարապիլի կտորածին,
Երիւար մի կանգնեալ ըզվիրալից եւ զբիրտ իրան,
Խրձակէ յօդս տըխուր, կերկերածայն ճիչ օրհաի,
Զոր գլշեր աղջամիջին սուեալ վարէ ի լուռութեան:

Ով նախնիք, ով ծարաւ ըսպանութեան, սուկալի՜
Խաղէնութիւն, հոտ մուռլոց աղեխորով եւ հեղձուցիչ,
Իկը դիականցս յանդիման՝ լիջիք յաւէտ անիծեալք,
Եւ համարէ՛ք խօսական զարկուրանաց խողխողմանս:

Բայց ընդ կիզի արեգակամբ կամ ի դաշտին սեւսեմոյր,
Բաւ անսեռս ռմբածիգ անցիւք իւրեանց բախտով,
Իմէ յանուն քո մեռան, Սգաւորութիւն, դիւցազունքս,
Որմեալ լիցի սուրբ արիւնն՝ որ առ ի փառքս քո ծըխեալ:

Թարգմ. Ս. Ս. Ս. Ս.

ԼԵՐՈՆԻ ՏԵ ԼԻԼ